

ဂျပန်စစ်သား တောင့်နေသည်

日本人のへいしが待っています { じじっ }

စာရေးသူ - မိုးစွေ

"ဂျပန်စစ်သား စောင့်နေသည် "

"နီဟွန်းဂျင်းနို့ ဟဲအိရို (ဂ) မတ်အိမတ်စု"

ဂျပန်စာကို မြင်တိုင်း အမှတ်မထင် အသံထွက် ဖတ်ဖတ် မိတတ်နေတဲ့ အကျင့်က ဂျပန်စာ လေ့လာနေသူ သတိုး အတွက် အဆန်းတကျယ်တော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး...၊ ထူးဆန်းတာက ဒီနေရာမှာ ဘာလို့ ဒီစာမျိုးကို တွေ့နေရတာလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားရ ကျပ်နေမိတာပဲ ... ဒီလောက် ခေါင်လွန်းလှတဲ့ ရွာမှာ ဂျပန်စာ... အင်္ဂလိပ်စာ ... တခြားဘာသာ စကားတွေမပြောနဲ့ မြန်မာစာတောင် သေစာရှင်စာလောက်ပဲ တတ်ကြတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးသင် ကျောင်းတွေမှာ ပဲ ကြီးပြင်းလာကြပုံရတဲ့ ရွာမှာ နေသူတွေက ... ဒီလိုမျိုး ဂျပန်စာကို ရွာအဝင်အဝ ရွာနာမည် ထိုးထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် အောက်မှာ ရှိတဲ့ သစ်ပြားလေးမှာ ဘာကြောင့်များ ထွင်းထား နိုင်တာလဲ ဆိုတာလေး ...၊

ရွာထဲရောက်မှ ဒေသခံတွေကို သေချာ မေးတော့မယ်ဆိုပြီး သတိုးတက်ကြွတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ကျောပိုးအိတ် ကြိုးလေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တင်းတင်း ကိုင်ထားရင်း ဆက်လျှောက် သွားလိုက်တယ် ...၊ မြေကြမ်းပြီး ဆိုင်ကယ် တိုးမပေါက်တဲ့ ဒီလိုတောတောင်ထဲမှာ ခြေ

ထောက်က ပိုအသုံးဝင်နေတယ်လေ။ သတိုးက ရန်ကုန်သားစစ်စစ် ရန်ကုန်သားဆိုပေမဲ့ ပထဝီဘာသာနဲ့ ဘွဲ့ရကျောင်းပြီး ထားပြီးတော့ လက်ရှိမှာ လည်း ပထဝီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝန်ထမ်းဝင်လုပ်နေတဲ့ သူ တစ်ယောက်။ သူတို့ အလုပ်က အလုပ်လာအပ်တဲ့ သူလိုချင်တဲ့ ပုံစံမျိုး ရတဲ့ အထိကို မြေပုံတိတိကျကျ ဆွဲပေးတာတို့ မြေတိုင်းပေး ရတာတို့ ကို လုပ်ပေးရတာလေ...။ အစိုးရမြေတိုင်းရုံးက အလုပ်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် တူတယ်...။ အပြင်ထွက် field ထဲမှာ survey ဆင်းရတဲ့ အခါ ရုံးက ဝန်ထမ်းတွေကို လိုအပ်တာ တစ်ကိုယ်ရေစာ အပြည့်အစုံနဲ့ ခရီးစရိတ်ပေးပြီး လွှတ်တတ်တယ်...။ သွားနိုင်ခြင်း မသွားနိုင်ခြင်း ဆိုတာ ဝန်ထမ်းတွေမှာ လည်း ရွေးချယ်ခွင့် ရှိကြပါတယ်။

တစ်ခါတလေ မတည်ငြိမ်သေးတဲ့ ဒေသတွေအထိကို သွားပြီး မြေတိုင်း ကြရတယ်...။ တစ်ခါသွားရရင် အဖွဲ့လိုက် ဥယျာဉ်တွဲ အနည်းဆုံး သွားကြရတယ်... သုံးယောက်လုံးက သူတို့ တွေ တိုင်းရမယ့် နေရာဝန်းကျင်ကို ရောက်ရင် အဲဒီနေရာတွေကို မရောက်ခင် အနီးဆုံး နေ့ချင်း ပြန် သွားနိုင်လောက်တဲ့ ဆက်သွယ်ရေး အဆင်ပြေလောက်တဲ့ မြို့ကြီး၊ မြို့ငယ်၊ ရွာကြီး၊ ရွာငယ်တွေမှာ စုရပ်အဖြစ် အခြေချကြတယ်။

နောက်တော့ သူတို့ တိုင်းတာရမယ့် အစွန့်အဖျား နေရာတွေကို မတိုင်းတာခင် ရက်ပိုင်းလောက် စောပြီး ဒေသ အခြေအနေကို သွားကြည့်ကြတယ် ... တိုင်းတာလို့ အကောင်းဆုံးနေရာ၊ မြေပြင်မှာ ကြာရှည်ခံ အမှတ်အသား လုပ်လို့ ရတဲ့ နေရာကို ရှာဖွေကြတယ်။ သတိုးကိုယ်တိုင်က စွန့်စားခန်းဖွင့်တဲ့ စာအုပ်တွေ သည်းထိတ်ရင်ဖို စာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြီး ကြီးလာတဲ့ သူ တစ်ယောက် ဆိုတော့ စွန့်စားရတာကို ကြိုက်တယ်။ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ဆိုပေမဲ့ အဲဒီလို ရူးတ

တံတွဲ စိတ်လေးနဲ့ အတူ အရမ်းခေါင်တဲ့ ဒေသတွေကို သွားဖို့ ကိစ္စရှိလာ
တိုင်း သတိုးက ရှေ့ဆုံးက သွားမယ့်စာရင်း ပေးလေ့ရှိတယ်။ တစ်ရုံးလုံး
က သတိုးကို လက်ဖျားခါကြတာ အဲဒီလို အကြောင်းတွေ ကြောင့်လည်း
ပါတယ်။ သတိုးက သူများ မသွားချင်... မသွားရဲတဲ့ နေရာတွေဆို တက်
တက်ကြွကြွ သွားတတ်တာမို့လေ။ အခုလည်း မြန်မာပြည် မြေပုံထဲမှာ
တောင် ပြူးပြုရှာနေရတဲ့ တောထဲတောင်ထဲက ရွာသေးသေးလေး တစ်
ခုကို သတိုး တစ်ယောက်တည်း ကွင်းဆင်း ကြည့်နေပြန်တယ်... အနီး
ဆုံးရွာကြီးမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ အဖော် နှစ်ယောက်ကတော့ သတိုးအကြောင်း
ပြန်လာတာနဲ့ အလုပ်စဖို့ ပြင်နေကြတယ်။ ဒီခရီးစဉ်ကိုလည်း ထုံးစံအ
တိုင်း သတိုးကိုယ်တိုင် စိတ်အား ထက်သန်စွာနဲ့ ရွေးထားတာ မဟုတ်
လား...။

"အရီးလေး မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ရွာက
တာဝန်ရှိတဲ့ သူဆီကို လမ်းညွှန်ပေးပါလား ခင်ဗျာ ..."

ရွာဝင်ဝင်ချင်းမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ ရွာသူအဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်ကို
ဖော်ရွေ ရိုးသားတဲ့ လေသံနဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်သ လိုက်ပြီး လမ်းညွှန်ဖို့ အ
ကူအညီ တောင်းလိုက်တော့ အဒေါ်ကြီးက သတိုးကို လူစိမ်းမို့ထင်တယ်
အံ့ဩတကြီး ကြည့်နေရင်းက လမ်းညွှန် ပေးလိုက်တယ်...။ မကြာခင်မှာ
ပဲ သတိုးတစ်ယောက် သူကြီးအိမ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူကြီးအိမ်ကို
မရောက်ခင် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တစ်ရွာလုံးမှာ ရှိတဲ့ လူတွေ နေပုံထိုင်ပုံ၊
အိမ်အနေအထားတွေ ကိုလည်း အကဲခတ်ခဲ့သေးတယ်။ ထူးထူး
ခြားခြားရယ်လို့ မတွေ့သေးဘူး။ အခြားရွာ ပုံစံတွေ အတိုင်းပါပဲ...။
သူကြီးအိမ်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း တခြားရွာတွေက သူကြီးအိမ်တွေလို
တစ်ရွာလုံးမှာ အခန့်ထည်ဆုံး ဖြစ်နေတာကိုလည်း တွေ့လိုက်ရတယ်။
အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ရွာသူကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တဲ့ အကြောင်းကို လှမ်းပြော

လိုက်တယ် ဒီအခါမှ အိမ်ထဲက သူ့ကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေတဲ့ မိန်းက
လေးတွေက သူကြီးကို သွားခေါ်ပေးပြန်တယ်... မကြာခင်မှာပဲ ၀၀ဖိုင်
ဖိုင်ကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက် အိမ်ထဲကနေ ထွက်လာခဲ့တယ် ...။

"ကျုပ်ကို မေးနေတယ် ဆိုတာ ဒီက မောင်ရင်ထင်တယ်"

အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ရွာသူကြီးမှန်း သိသွားတော့ သတိုးက သူ့
ရဲ့ ခါးကို လေးလေးနက်နက် ဟန်လေးနဲ့ ကိုင်းညွတ် ချလိုက်ပြီးတော့

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ... သူကြီးမင်းခင်ဗျာ... ကျွန်တော်က ရန်ကုန်က
နေ လာခဲ့တာပါ...။ အဘတို့ ရွာရဲ့ နယ်နိမိတ်တစ်ခုမှာ မြေတိုင်းလို့ ရတဲ့
နေရာရှိမရှိ ရွာအခြေအနေကို လာလေ့လာတာပါ။ အဘဆီက ခွင့်ပြုချ
က် လာတောင်းရင်းနဲ့ ရွာထဲမှာ တစ်ညလောက် တည်းချင်လို့ အကူအ
ညီလေးလည်း လာတောင်းတာပါ သူကြီးမင်းခင်ဗျာ"

"အေးကွယ်... ရွာထဲမှာ တည်းဖို့ ကတော့ မပူပါနဲ့ မောင်ရင်တို့ တိုင်း
တာတယ် ဆိုတာတွေကိုတော့ တို့ တွေ နားမလည်ပါဘူးကွယ်... ဘာဖြစ်
ဖြစ် မောင်ရင်တို့ အလုပ်က ကျုပ်တို့ ရွာကို မထိခိုက်ဘူး သေချာရင်
လုပ်ပေါ့ကွယ်...။ ခွင့်ပြုပြီးသားပါ... ဒီလောက်ခေါင်တဲ့ ရွာလေးအထိ
လာနိုင်တဲ့ မြို့သား ဆိုလို့ လည်း ကျုပ်တစ်သက် မောင်ရင် တစ်ယောက်
တည်း တွေ့ဖူးသေးတယ် ဟား... ဟား... ဪနဲ့ မောင်ရင်နာမည်
က ဘယ်သူ"

ဖော်ရွေသဘော ကောင်းလွန်းတဲ့ သူကြီးကြောင့် သတိုး အလုပ်အ
တွက် ပထမအဆင့် အောင်မြင်သွားတာမို့ ပြုံးရင်း သက်ပြင်းလေး ခိုးချ
မိလိုက်ပြီး

"ဟုတ်ကဲ့ဗျာ ကျွန်တော့်နာမည်က သတိုးပါဗျာ (...) ကုမ္ပဏီက ဝန်ထ
မ်း တစ်ယောက်ပါ"

"အေးကွယ်... သတိုး... လူလေးလည်း ဗိုက်ဆာရောပေါ့ ကဲကဲလာ
ဟော... ဟိုဘက်မှာ မြင်နေရတဲ့ အိမ်လေးတွေလား အဲဒီအိမ်မှာ
ဂျပန်ကြီးဆိုတဲ့ ဘကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ် သူ့ဆီမှာ တည်းခိုရင်း
ရေမိုးချိုး ခဏနားဦးကွယ်... လာလာ ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်"

သတိုးတစ်ယောက် ရွာသူကြီး နောက်က ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်သွားခဲ့
လိုက်တယ်။
